
THE SHABBOS NAP

DECEMBER 4, 2022
YU TORAH MITZION KOLLEL
פי וישלח תשפ"ג

דברים רבה (וילנא) פרשת עקב פרשה ג סימן א (1)

ואת סבור שמא לרעתך נתתי לך את השבת לא נתתי לך אלא לטובתך כיצד א"ר חייא ברבי אבא את מקדש את השבת במאכל ובמשתה ובכסות נקיה ומהנה את נפשך ואני נותן לך שכר מנין (ישעיה נח) וקראת לשבת עונג וגו' מה כתיב אחריו (שם /ישעיהו נ"ח/) אז תתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך

(2) RAMBAM, SHABBAT 30:1

ארבעה דברים נאמרו בשבת שנים מן התורה ושנים מדברי סופרים והן מפורשין על ידי הנביאים. שבתורה זכור ושמור. ושנתפרשו על ידי הנביאים כבוד ועונג שנאמר וקראת לשבת עונג ולקדוש ה' מכובד

טור אורח חיים הלכות שבת סימן רצ (3)

ויכוין להרבות בפירות ומגדים כל היום כדי להשלים מנין ק' ברכות שחסרים בתפלת י"ח ואם רגיל בשינת הצהרים אל יבטלה כי עונג הוא לו ואחר השינה קובעין מדרש כדאיתא במדרש אמרה תורה לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע כשיכנסו ישראל לארץ זה רץ לכרמו וזה רץ לשדהו ואני מה תהא עלי א) אמר לה יש לי זוג שאני מזווג לך ושבת שמו שהם בטלים ממלאכתם ויכולין לעסוק בך ע"כ צריך שיקבעו מדרש להודיע לעם את חוקי האלהים ואת תורותיו ואסור לקבוע סעודה בזמן בית המדרש כדאי' בגיטין בפרק השולח (לח ב) אמר רבה בהני תלת מילי נחתי בעלי בתים מנכסייהו וחד מינייהו דקבעי סעודתא בשבתא בעידן בי מדרשא

שו"ת יחל ישראל (4)

אורח   **הלכות שבת סי' רצ**   **חיים**   **עם**

רצ בשבת ישלים מאה ברכות בפירות. וכו' סעיפים :

א אידבה בפירות ומגדים ומיני ריח כדי להשלים מנין מאה ברכות. הנה ואם רגיל בשינת הצהרים אל יבטלנו כי עונג הוא לו (טור): ב באחר סעודת שחרית קובעים מדרש לקרות בנביאים ולדרוש בדברי אגדה נואסור לקבוע סעודה באותה שעה. הנה ופועלים וכו' שאין עוסקים בחורה כל ימי שבע יעסקו יותר בחורה בשבת מס"ח העוסקים בחורה כל ימי השבע והס"ח ימשיכו יותר בעונג אכילה וספייה קלת דהרי הם מתענגים בלמודם כל ימי השבע (צ"י סי' רפ"ח בשם ירושלמי) :

מגן אברהם סימן ד ס"ק טו (5)

שלא לישן. ובכתבים אי' שלא לישן ביום, ועסי' רל"א ס"א ובעמק המלך מביא שבשבת יש לישן ביום ועסי' ר"צ

כף החיים או"ח ר"צ (6)

ו) שם הגה. ואם רגיל בשנית' הלהרים וכו' ואף אם אינו רגיל לישן בחול יש לישן בשבת כי כן כ' בשער הכווי דף ע"ד ע"ד וז"ל והשינה בימי החול טובה אל הרשעים ורעה אל הלדיקים זולתי אם יהיה חיזה לדיק גמור גדול שדורו וכו' אבל השינה ביום השבת היא טובה אל הלדיקים כי אין דבר רע שולט ביום שבת ואין חשש שיפסיד חיזה עיבור נשמת לדיק ע"י השינה ואדרבא אפשר שירויח וימשיך עמו חיזה עיבור נשמת לדיק ולכן נכון הדבר לישן ביום השבת אחר האכילה וכך היה נוהג מורי (האר"י) ז"ל לישן ביום השבת אחר האכילה שיעור ב' וג' שעות כי אדרבא זהו מכלב פונג שבת עכ"ל. ועיין לעיל רס"י רליא ונדברינו לשם כה"ד:

מכילתא דרבי ישמעאל יתרו - מסכתא דבחדש פרשה ז (7)

ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך. וכי איפשר לו לאדם לעשות כל מלאכתו בששת ימים, אלא שבות כאלו כל מלאכתך עשויה. ד"א שבות ממחשבת עבודה; ואומר + ישעיה נח יג - יד + אם תשיב משבת רגליך וגו', ואומר אז תתענג על יי

כף החיים שם (8)

ח) שם בהגה. אל יבטלנו וכו' ובלבד לא ירבה בו יותר מדאי שלא יביאנו לידי ביטול תורה. א"ר או' ב' וכ"כ אחרונים:

 רמב"ם שם ל:ב (9)

איזהו כבוד זה שאמרו חכמים שמצוה על אדם לרחוץ פניו ידיו ורגליו בחמין בערב שבת מפני כבוד השבת ומתעטף בציצית ויושב בכבוד ראש מיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לקראת המלך. וחכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהן בערב שבת ומתעטפים ואומרים בואו ונצא לקראת שבת המלך

 גמ' בבא קמא לב: (10)

”בואו ונצא לקראת כלה מלכתא ואמרי לה לקראת שבת כלה מלכתא רבי ינאי ימתעטף וקאי ואמר בואי כלה בואי כלה:”

 גמ' שבת קיט. (11)

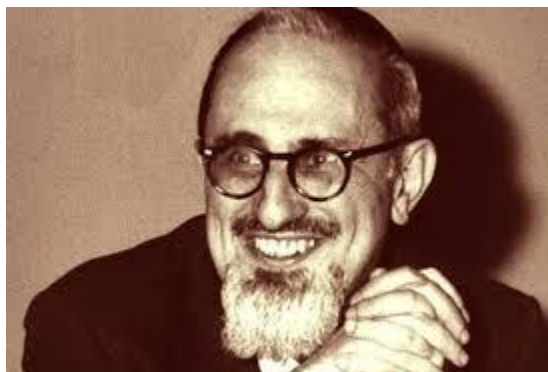
אדם רואה חובה לעצמו^א רבי חנינא מעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא אמר בואו ונצא לקראת שבת המלכה רבי ינאי לביש מאניה^ב מעלי שבת ואמר בואי כלה בואי כלה^ג רבה בר רב הונא איקלע לבי רבה

 שעורים לזכר אבא מארי ז"ל (12)

יוצא לקראת המלך. מי הוא המלך? הוא הקב"ה בכבודו ובעצמו, שירד משמי מרומים אל חברתם ואהלם של שומרי שבת וקוראי עונג. מה שאנו קוראים קבלת שבת אינו שיגרא דלישנא אלא מבטא את מהותו של כיבוד - קבלת פני הקב"ה ע"י רחיצת יד, עטיפה וכוונת הלב. נמצא כי הבחינה המרכזית של כיבוד מתגשמת בערב שבת קודם שיתקדש עליו היום, ביחלו ובצפייתו לגילוי שכינה ולביאתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה. אם בחינה זו נתמלאה, אז ישנם עוד חיובים של כיבוד השבת כגון כסות נקיה, בית מפואר, נר דלוק ומטה מוצעת ושלחן ערוך. ברם אינם אלא תוצאות תודעת נוכחות הקב"ה אצלו. זהו מה שכתב הרמב"ם: "וחכמים הראשונים היו מקבצין תלמידיהם בערב שבת ומתעטפים ואומרים באו ונצא לקראת שבת המלך". קיבוץ תלמידים נחוץ משום שאנו מקבלים פני הקב"ה בכחינת "ויוצא משה את העם לקראת הא-להים" - בקיצור, כיבוד הוא עמידה בנוכחות השכינה.

בשבת המצב שונה לגמרי. אין שבת קשורה במקדש כלל וכלל. נתונה היא לישראל קודם שנצטוו על בנין המקדש. אין האדם נכנס למעונו של הקב"ה, למעונה של א-להי קדם. אלא כלפי לייא הקב"ה משרה שכינתו ברשותו ותחומו של האדם. האין סוף מצמצם את שכינתו בבתי חומר של יציר כפיו וחופף עליו כל יום השבת. שבת היא לה' א-להים. אבל אין כאן קיום לפני ד'. הקב"ה דר עם האדם במעונו של האדם ובכפיפתו הצרה. לפיכך אין שמחה נוהגת בשבת, כי אין האדם במעונו של הקב"ה, ששמה שוררת שמחה. כלפי לייא, הקב"ה משתתף בצערו של האדם. האדם חייב לקבל פניו של הקב"ה לצאת לקראת כלה, לקראת השכינה. לפיכך כשהגמרא הסיקה, כי ישנו חיוב